

«И глас-агъ му ся прѣкъснѣ, очи-тѣ му ся затворихъ.

«— Кой ти отсѣче рѣкъ-тѣ, брате? попы-тахъ го азъ.

«— Койли? кле—кле отговори той, писа-но е «отсѣци руку съблазняющу ты», а моя-та рѣка е злое орудие... Азъ самъ-си еж отсѣ-кохъ!... Охъ, измами мя прокляты оружникъ комисовъ! Азъ не ся бѣхъ наклъ да пролѣж царскъ кръвь».

«— Оле, каква страшна ерѣща! продума Рай-на, и слъзи ся поронихъ отъ очи-тѣ и».

«— Така Райно, рече Боланъ, злы тѣ рабо-ты комисовы не ся утайхъ нити отъ Бога ни-ти отъ хора-та. Азъ ищѣхъ да спасъ живот-агъ на убийцъ-тѣ за да уличъ лукавщинъ-тѣ комисовъ, але кръвь-та му истече, и той умрѣ. Азъ побръзахъ да идъ на Прѣславъ, мисляхъ да обадъ на народ-агъ въ сборище-то сичкы-тѣ злобы комисовы, але дяволъ е по-лукавъ отъ челяка, народ-агъ можаше да ся разлюти, и да мя убие съ камъны, тогы-зи ты бы ос-танѣла сираче. Азъ смислихъ, ти треперѣхъ само за тебе; сичко друго оставихъ на Божижъ волъ. Охъ, ако бѣ ты видѣла какъ съмъ